

Karel Funk

POD VEDENÍM NÁRODNÍHO ARCHANDĚLA

Tak jako každý máme svého strážného anděla, který pro nás neúnavně pracuje a usiluje nás vyvést bezpečně i z největší nouze, pokud budeme naslouchat svému nitru, tak i každý národ má svého archanděla, který ho usiluje vést po předurčených cestách. Jen z hlubin národní duše můžeme vynést skutečný národní pokrok.

Ochranný anděl člověka se s ním může ztotožnit pouze, žije-li člověk v řádu, tedy mravně. Pak nám může anděl ukazovat a posilovat naše pravé já. Poměr mezi člověkem a andělem se oslabuje, pokud člověk nepronese branou smrti kvalitní mravní podněty, získané na zemi. Hmotařská stránka vědomí nás od oné mravní úrovně vzdaluje a tím se vzdalujeme i svému andělovi. Poměr člověka k říši andělů je dnes porušen v té míře, jako ještě nikdy v dějinách lidstva. Anděl se i dnes staví před člověka, ale ten ztratil schopnost jej vnímat (jistě nemusíme připomínat, že nynější módní kurzy na využívání andělů jsou jen spirituální komerční bulvár).

A co to přináší dále? Další hierarchií nad anděly jsou archandělé, kteří jsou i vůdčími duchy národů. Zatemněný vztah k andělům pak nedovoluje lidem nastolit i vědomější a častější kontakt či inspiraci ze strany duchů národů. Bez pomoci andělů je vztah pozemských lidí k archandělům zastřený.

Bytostí archanděla je lidská duše, která směřuje ke zrození, vedena k určitému národu. Chybějící vztah k andělovi má za následek, že vztah k národnímu archandělovi omezený, zploštělý. Pak i vztah k národnosti je pouze vnějškový: bezduchý, případně se sklonem k nacionalismu a šovinismu. I svoji mateřskou řeč si bude rodící se člověk osvojovat jen mechanicky. Genius řeči mu zůstává skrytý. Stupňujícím se odloučením pravého poznání a mravnosti nemá přítomné lidstvo dostatek schopnosti produševnit svoji řeč a svoji národnost, protože je narušen vztah k duchu národa, k jeho archandělovi. Sami nedáváme svému národnímu archandělovi možnost uchopit se národního vedení.

Kdo jedná mravně a s plnou sebekontrolou a sebevládou, očistí svoje astrální (cítivé) tělo a tím, aniž by to musel mít vědomě za cíl, pěstuje i vztah ke své vůdčí bytosti z říše andělů. Ten jej uschopňuje vnímat živě čistou podstatu své národnosti, nesenou archandělem národa.

Nenechme se deprimovat tím, co dnes vyplouvá v naší zemi na povrch. Když se čistí trubky po mnoha desetiletích nenápadného zanášení, musí vytékat špína. Naše národy, tak jako i národ ruský, musí projít nejširší a nejhlubší škálou negací až ke dnu, aby byla získána pro zhruba dvě další tisíciletí, kdy má postupně kulminovat Slovanstvo, dostatečná protilátková výbava a tvůrčí moc přeměny zla v dobro a bolesti v lásku.

Pravda, žijeme dnes v odlišném světě, než který by cosi zevně napovídal o budoucím velkém úkolu. Nenechme se však deprimovat tím, co dnes vyplouvá na povrch. Naše národy, tak jako národ ruský, musí projít nejširší a nejhlubší škálou negací až ke dnu, aby tím jednou byla získána mohutná dostatečná protilátková výbava a tvůrčí moc vědomé přeměny zla v dobro a bolesti v lásku. Pracovat na tom však můžeme a musíme už nyní, byť v malých společenstvích. Žádná idea, která projde srdcem, myslí a vůlí člověka, se neztrácí a budoucí si mohou tento silový koridor sami nalézt a pokračovat v něm, tak jako my snad, byť bezděčně, navazujeme (zase konkrétněji) na podobnou ideu z minulosti. Již dnes se díky duchovní vědě může připravovat rozkvět křesťanství, který může již během páté poatlantské epochy ukládat hodnoty pro budoucí vývoj duchovního Já v lidstvu. Podle R. Steinera ti, kteří se dnes připravují na vytvoření duchovního Já ve svém nitru, budou v dalším (šestém) období zpřístupňovat lidstvu toto hlubší, duchovnější křesťanství.

Právě karma národů se musí vyrovnávat zušlechťujícím úsilím těch, kteří chtějí, snaží se, nenechávají se znechutit čímkoliv. Spodní proud karmy, který tvoří jedni, nesmí být brzdou či výmluvou druhým, kteří chtějí putovat za ideály a podle možností je realizovat. Ideály dnes však již nemohou být jen osobní, ale rozšířené na okolí, národy, lidstvo.

Události dějin neprožíváme vždy hned bděle, ale spíše snově, citově. Duchovědné školení může probouzet z tohoto snění k reálným impulsům a prožívat některé děje ve stavu zrodu. Hrabě Ludwig Polzer-Hoditz, hluboce spřízněný s Rudolfem Steinerem, který později vedl i hluboké hovory s T. G. Masarykem zejména o filosofii dějin, napsal: „Cesta kulturní periody, ve které žijeme, vede od Západu a je namířena k Východu. Jde tedy přes prostor střední Evropy. Zde se musí staré přetvářet. Všechny staré síly se ztrácejí na této pouti směrem k východu. Nemohou jít dál přes tento prostor, aniž se obnovily z ducha. Když to přesto chtějí bez duchovního prozření, stanou se silami ničení. Vzcházejí z nich katastrofy. V tomto prostoru musí nejprve z lidského poznání, lidské lásky a lidské odvahy vykristalizovat to, co bude moci hojivě kráčet na Východ.“

Mnohé v našich zemích snad již vskrytu klíčí. Sémě je zasazeno. Tak jako kojeneček musí být zprvu pečlivě chráněn před infekcí a hrubostí, i toto sémě esoterie slovanské, zaseté sem Slovem Boha Otce skrze slovanské pojetí Mariánství, klíčí nepozorovaně, pokorně a tiše ve svých úzkých štěrbinách. Mariánství v nejhlubším aspektu duchovního a duševního neposkvrněného panenství, mateřství (Maria jako zemská Pramatka našich duší, milující nás i dnes mateřskou láskou) i v různých zabarveních přírodního aspektu zemsko-kosmického a jako makrokosmická všudypřítomná existence Boha-Matky, bude v slovanském zasvěcení hrát nemenší roli než Kristusovství. K prohloubení některých z těchto aspektů má v budoucnu přispět slovenský národ, neboť na dně jeho národní duše latentně žhne jiskérka čistého Mariánství. (Za jeden z dalších krůčků, snad i symbolů pro budoucnost tohoto národa lze možná považovat i obnovu posvěcení mariánského chrámu v Šaštíně a korunovaci a posvěcení zdejší sošky Panny Marie, patronky Slovenska, které provedl v hlubokém soustředění papež Jan Pavel II. v červnu 1995. Je to silný impuls a vzpruha pro budoucí mariánskou cestu slovenského národa.)

Nejsou patrně náhodná ani četná Mariánská zjevení a poselství v posledních desetiletích ve slovanských zemích, ač jsou, pravda, občas různě deformována či nejbližším okruhem kolem příjemců dezinterpretována, někdy i ze strany laických církevních věřících „obohacována“ o účelově a subjektivně pojímané podvrhy.

Tak jako hluboké středověké rosenkruciánství, zprvu tajné, našlo své pravé spirituální pokračování v díle Rudolfa Steinera, který v rámci téže 5. poatlantské kultury prohloubil a vyvrcholil plnění svého úkolu pro tuto kulturu již ale převážně veřejným vystupováním (i když měl i své nejbližší, kterým bylo patrně určeno více než obsahují knihy a přednášky), i ve slovanském světě bude v pravý čas zjeveno to, k čemu lze zatím proniknout jen intuicí nebo jiným postupem, který pro jednotlivce zvolí duchovní svět. Jednou zde bude nutno vyhovět vnitřní potřebě a s vnitřním pokladem anthroposofické výzbroje (či jen jejích základů, organicky asimilovaných, vstřebaných a inkarnovaných do našeho myšlení a cítění v esentivní podobě a napojených na ducha našeho národa) pokorně ale odvážně vykročit dále v předpovězeném směru pod vedením slovanského nebe a jeho zasvěcovatelů.

Rudolf Steiner, který upozorňoval mj. na nutnost přinést do slovanské kultury z evropského základu vědomý duchovní život, napsal, že „to, co jsme vypracovali jako anthroposofickou moudrost, bude impulsem lásky šesté poatlantské kultury, která je reprezentantem obce, která již svým jménem reprezentuje šestou kulturu: obec bratrské lásky Filadelfie. Tato jména nejsou volena jen tak zbytečně. Člověk vyvine své Já ke správné výši, takže samostatně a svobodně přistoupí ke každé bytosti s láskou, což se stane v 6. kultuře. Tato láska má být duchovním životem šesté kultury a má být jako duchovní život páté kultury připravena v moudrosti. Tu nalezneme individuální Já ve zvýšeném stupni, takže žádná vnější síla nebude do nás moci vniknout, když nebudeme chtít. Budeme tedy moci zamknout a nikdo bez naší vůle nemůže otevřít. A když otevřeme, žádná odporující síla nemůže zavřít. To je klíč Davidův... Šestá poatlantská kultura je ta, ve které má vládnout u všech těch, kteří

slovo vyzvání pochopili, ona bratrská láska po celé zemi, která je naznačena v Janově evangeliu.“

Vývoj duše vědomé přináší osobnostní zahrocenost, takže ve slovanském světě budou na sebe zpočátku osobnosti silně narážet a projevovat se antisociálně. Rozpuštění této zahrocenosti v harmonizujících silách duchovního já musí podle dr. Steinera napomoci vývoj následujících tří schopností: pravého bratrství mezi lidmi, kdy každá "cizí bolest se bude pociťovat jako bolest vlastní", myšlenkové svobody, zejména v náboženské oblasti, a všeobecného rozšíření duchovní vědy.

Sergej Prokofjev k tomu pokračuje: "Potom bude moci v 6. epoše vzniknout sociální společenství, v němž síly Otce budou tkvít v utváření všeobepínajícího bratrství lidí, síly Syna v plné náboženské svobodě, které budou kořenit v individuálním jasnozřivém vztahu k nadmyslové sféře Kristově a zejména v tom, že se celý zemský život stane svátostí, a síly Ducha budou moci působit ve vývoji pneumatologie (duchovní vědy) jakožto ve zdroji obnovování a zduchovňování všech oblastí lidského života a praxe.

Tak má vzniknout v 6. kulturní epoše zcela nová pospolitost, která není založena na pokrevních, nacionálních, rasových principech nebo na principech náboženských, nýbrž je založena na svobodné, bratrské lásce, která se vyvíjí mezi jednotlivými, svobodnými lidskými individualitami, to znamená, že má vzniknout pravá "obec Filadelfská", jak se nazývá 6. epocha v Apokalypse. Předtucha této vyšší pospolitosti je založena na plně vyvinuté a zduchovnělé individualitě jednotlivého člověka... Genius ruské řeči použil pro vyjádření tohoto tajemství slova "sobornost", což odvozeno od slova "sobor" má dvojí význam: "sobor" ve smyslu chrám, katedrála nebo "sobor" ve smyslu shromáždění, koncil. A tím představuje "sobornost" imaginaci budoucího lidského společenství, lidské pospolitosti, která je stmelována vyšším morálně-náboženským ideálem, který vzniká v individualnosti, spojuje se potom ale ve svobodě s ideálem druhého člověka a tak vytváří nad lidmi klenoucí se mohutnou všeobsáhlou kopuli neviditelného duchovního chrámu. Tato kopule podobající se obrácenému gigantickému kalichu je potom současně nositelem substance duchovního Já.

V Rusku nalezl tento ideál budoucnosti svůj výraz ještě ve dvou imaginacích: v imaginaci Pokrovského svátku, který ukazuje na tajemství společného působení principu Kristova a principu Sofiina v budoucích mystériích duchovního Já nebo, jinak řečeno, principu lásky s principem moudrosti, a v imaginaci neviditelného města Kitěže, které představuje obraz oné budoucí lidské pospolitosti založené na principu bratrství, oné pospolitosti, která jednou bude nositelem principu duchovního Já na Zemi a uskuteční úkoly budoucí spirituální epochy... bude možné jenom reálným spojením s Kristem, které může být pouze individuální, vytvořit budoucí "všelidskou" pospolitost duchovního Já. Když probudíme v sobě Kristův impuls ve vlastní duši jako nejintimnější "osobní" zážitek, vytvoříme tím současně nad sebou onu neviditelnou kopuli bratrské pospolitosti.

Aby tento proces mohl probíhat plně vědomě a aby takto vznikající sociální společenství skutečně mohlo být novou pospolitostí svobodných individualit a nikoli jen pokračováním starých vztahů založených na skupinové duševnosti a vztahů národních, pokrevních, bude... základem jasnovidná moudrost neboli "moudrost-Sofie". Ta se každému člověku individuálně otevře, avšak nikoli k odcizení a oddělení, nýbrž naopak povede k vyššímu sjednocení lidí, kteří jí budou naplněni. Tato nová všeobecně platná moudrost (Sofia) vydobyta v individuálním člověku, anthropos, která dosáhne v 6. epoše svého nejvyššího rozkvětu a všeobecného rozšíření, vstupuje poprvé ve 20. století pod názvem anthroposofie do vývoje lidstva..."

Nikdy nelze plně nalézt jakousi novou převratnou cestu, nešlo-li se před tím dlouho a poctivě cestou známou, byť úzkou. A každá nová cesta obsahuje i určité, zejména etické základy cest dosavadních. Nová cesta či zasvěcení se rodí v ovzduší, ba lůně kultury předcházející, která právě vrcholí, a mnozí zájemci, čekající další senzaci nebo bezpracné vysoké zasvěcení, její prvky ani nerozpoznají, setkají-li se s nimi náhodně a bez předcházejícího upozornění nějakou autoritou, že jde o cosi velkého a žádoucího. Netoužíme-li sami, bez propagace nějakým učitelem, po vnitřním přiblížení a co nejdůkladnější absorpci duchovních pravd, ideálů a proniknutí k živému Kristovu a Mariinu vlivu, pak mineme i ten nejvzácnější drahokam bez povšimnutí. I na přijetí nového duchovního prvku je nutno mít vypěstovány vnitřní postřehovací orgány (a nemusíme ani vědět, že to jsou lotosy - orgány astrálního a éterného těla) a k tomu slouží zase jen denní očistná, zušlechťující a zocelující práce na sobě.

Důvěřujme, že vše dostaneme v pravý čas. Když pracujeme poctivě tam, kde jsme a snažíme se žít v živé interakci s Kristovým vedením v sobě, duchovní svět se o nás již sám postará i ve věci nalezení správné cesty, knihy či přítele-rádce. K jaké nauce se přiblížíme kvalitou svého běžného prožívání světa, úrovní čistoty denního vědomí, zvládnutí situací pokušení, lákadel i protivenství, taková nám bude nabídnuta.

Slovanské duši je zapotřebí, aby si z poroby a utrpení minulosti i ze své nesnášenlivosti vzala poučení a prožívala síly svého srdce ve vědomé rovnováze s rozumem. Pak se jednou, jak praví zasvěcenec, uplatní rozvinutí naší trikolory, která bude symbolizovat harmonii duchovního já, živoucího ducha a duchovního člověka (manas-duchovní Já, budhi-životní duch a atman-duchovní člověk). V čase vrcholu slovanské kultury (tedy snad někdy ve 4. a 5. tisíciletí) naplní blaho vědomého všelidského sbratření v lásce také okolní svět. Pak bude předurčení jejího vývoje naplněno.

I naše činnost, a snad nejsme příliš neskromní, je jedním z nespočetné řady malých krůčků, které k tomuto stavu budoucnosti spoluutvářejí předpoklady.